

Milé sestry a milí bratři!

Máme před sebou podobenství, které nás chce povzbudit na cestě víry. Nebeským královstvím se tady míní to, co do našeho života přináší Ježíš. Naději, radost, odpuštění, pomoc, důvěru a přijetí.

Naše víra je přirovnána k hořčičnému semínku, které je jedno z nejmenších, a přece z něho vyroste keř, který převyší ostatní byliny a v jeho větvích se dokonce uhnízdí ptáci.

Ježíš před tímto podobenstvím vyslovil ještě dvě jiná podobenství, která mluví o tom, s jakými ztrátami musí počítat ten, kdo osévá svá pole. Některá zrna padnou na cestu, jiná do trní, další na skálu a všechna postupně zajdou. Jen část se uchytí a vydá úrodu.

Další podobenství vypráví o tom, že mezi pšenici může někdo úmyslně zasít plevel, takže hrozí, že pšenici udusí a přeroste. Naštěstí se při sklizni dá oddělit obilí od plevele a úroda je zachráněna, ale nižší.

To znamená, že víra má v našem životě tvrdou konkurenci. Snadno nám zvadne a usychá, nebo vůbec nevzejde, protože ji udusí jiné zájmy a povinnosti. Ztráty jsou tak veliké, že si rozsévač může říct, že to snad ani nemá cenu.

Nedávno bylo v našem sboru pokřtěno pár lidí. Máme z toho radost a víme, že to pro ně nebylo lehké rozhodnutí. Je za tím hledání, očekávání a naděje a my věříme, že na den křtu budou vzpomínat jako na významný okamžik a předěl svého života.

I my máme ale zkušenost, která brzdí naše nadšení. Když křtíme malé děti, tušíme, že mnohé z nich už v kostele neuvidíme. Když mají mladí lidé konfirmaci, v duchu si říkáme, kolik z nich se udrží. Ale i v případě křtu dospělých se stává, že odhodlání k víře po jisté době vyšumí. To neznamena, že ti lidé víru zcela opustí. Možná žijí příkladným křesťanským životem a obejdou se přitom bez církve. Ale většinou je to tak, že jejich odhodlání přehluší jiné a naléhavější povinnosti. Všichni to známe. Každodenní úkoly v zaměstnání, starost o děti, péče o rodiče nebo různé volnočasové aktivity. To všechno snadno přehluší naši víru, takže se z našeho života téměř vytratí. Neopustili jsme Boha, ale jiné věci byly důležitější a silnější.

Ale nemusíme se tím rmoutit. Víra je jako hořčice. Nejdříve bývá malá, ale nakonec přeroste všechny ostatní byliny. Někdy se nám zdá, že Boží pomoc nijak zvlášť nepotřebujeme. Víru v Krista máme spíš v záloze, na život v církvi nemáme čas – ale jak čas běží, víra se stává důležitější a hraje v našem životě stále významnější roli. Tak jako hořčice. Na začátku malinké semínko a nakonec keř, který přeroste všechno ostatní.

Na každého z nás v nějaké míře přijdou životní krize, zklamání, nezvládnuté úkoly, nemoci, rodinné konflikty, neúspěchy a nakonec i stáří. Během těchto zápasů naše víra postupně roste. Dává nám jistotu a zázemí tam, kde nás lidé zklamali. Je jako hořčice – víra přeroste všechny ostatní zájmy a stane se naší nejdůležitější jistotou a nadějí.

Právě proto je důležité, aby víra v Ježíše Krista byla zaseta. Aby se měl člověk k čemu vrátit. Aby mu zůstala vzpomínka z dětství. Kde nebylo zaseto, tam nic neporooste a nebude co sklízet. Natož aby tam hnízdili ptáci.

Může se zdát, že víra je jen něco navíc, pouhá naše záliba, soukromá věc nebo tradice – ale postupně se z víry stává to nejdůležitější, co máme. Pro sebe i pro druhé.

Mnoho důležitých věcí v našem životě začínalo docela nenápadně, a neuvědomovali jsme si, jaké to bude mít následky.

Podobné je to s vírou v Ježíše Krista. Navenek vypadá jako pouhá berlička, když se cítíme slabí. Život v církvi se nedá srovnávat s nároky, jaké na nás klade např. vzdělání, sport, profesní kariéra nebo charitativní činnost – ale postupně se víra stává stále důležitější než toto všechno.

Postupně zjišťujeme, že nejdůležitější není to, čeho jsme dosáhli v životě, ale to co mu dává smysl. A to nejsou ani vydělané peníze ani pracovní úspěchy, ale Boží láska, kterou jsme poznali v oběti Ježíše Krista.

Každý člověk věří Bohu především kvůli sobě. Řeší tím své otázky, problémy a samotu. Hledáme víru v Boha, protože nám to dává sílu a oporu. A nakonec zjistíme, že stejně důležitý – mnohdy větší – užitek z naší víry mají druzí.

Právě to nás na víře baví a těší. Děláme to pro sebe, ale požehnání z toho mají i druzí.

Když věří Bohu rodiče, mají se dobře i jejich děti. Když uvěří děti, mohou být rodiče v klidu. Když se žena modlí, má z toho požehnání i její nevěřící muž. Když si podnikatel čte Bibli, nešidí své zaměstnance. To všechno je efekt hořčice.

Přitom hořčice je tak obyčejná rostlina, skoro plevel. Nikdo tehdy nepěstoval hořčici jako hlavní plodinu. Vyrůstala většinou na okraji pole, nejen tomu, kdo ji zasel, ale i ostatním. A právě proto si ji Ježíš vybral jako ukázkou toho, čím může být v životě víra.

Ono by se asi Boží království dalo přirovnat k něčemu ušlechtilejšímu než je hořčice. Třeba k cedru, jak jsme četli v prvním čtení. Cedr byl nádherný velký strom, který poskytoval útočiště ptákům i jiným zvířatům. K rozložitým cedrům se rádi přirovnávali králové a panovníci. K cedru přirovnal prorok izraelský národ. Ale hořčice to dokáže taky.

Hořčice vyrostle z malého semínka, přeroste ostatní byliny a přitom dokáže to, co stromy. Poskytuje stín a útočiště mnohým. A tím chtěl Pán Ježíš zdůraznit, že každý z nás z nás je důležitý. Každý, kdo nechá ve svém srdci vyklíčit semínko víry a naděje v příchod Božího království – podílí se na záchraně světa.

Možná pak líp pochopíme Ježíšovo slovo: „*Amen pravím vám, budete-li mít víru jako zrnko hořčice, řeknete této hoře ´Přejdi odtud tam´ a přejde; a nic vám nebude nemožné*“. Mt 17,20 .

Kdo z nás má takovou víru, aby pohnul horou? Ale ta hora se přece nemusí přesunout naráz a hned! Když někdo věří, že dobrá věc se podaří, když se někdo nevzdá a modlí, když na něčem vytrvale pracuje – pak je to jako když zasejeme hořčici. Na začátku malá, ale nedá se a roste a nakonec je velká jako strom, v jehož větvích zpívají ptáci. Právě tak se díky víře v Ježíše Krista hýbou a přesunují hory. Není to zázrak, ale každodenní poctivá práce, modlitba a láska.

Pane náš, děkujeme ti za povzbuzení, že naše víra a modlitby, naše práce a láska nejsou zbytečné ani slabé, ale že díky nim přichází do světa tvoje pomoc a dobrota. Amen